

Czwartek, 4 września 2008 r.

30. zachęca Komisję do ponownego uwzględnienia w jej drugim planie działań inicjatywy SCALE (Nauka, Dzieci, Świadomość, Instrumenty prawne, Ocena) związanych z ograniczeniem narażania na zanieczyszczenie, zawartych w europejskiej strategii na rzecz środowiska naturalnego i zdrowia (SCALE) (COM(2003)0338);
31. wzywa Komisję do opracowania i zapewnienia instrumentów, które przyspieszą rozwój i promocję innowacyjnych rozwiązań, jak podkreślono w ramach agendy lizbońskiej, w celu zminimalizowania najpoważniejszych zagrożeń dla zdrowia związanych ze środowiskowymi czynnikami stresogennymi;
32. nalega na Radę, aby bezzwłocznie podjęła decyzję dotyczącą wniosku w sprawie rozporządzenia ustanawiającego fundusz solidarności Unii, ponieważ Parlament przyjął swoje stanowisko już w dniu 18 maja 2006 r. ⁽¹⁾; uważa, że nowe rozporządzenie, które wraz z innymi środkami obniży pułapy dla wejścia w życie funduszu solidarności Unii, umożliwi skuteczniejsze, szybsze i bardziej elastyczne łagodzenie szkód powstałych w wyniku katastrof naturalnych lub działalności człowieka; podkreśla, że taki instrument finansowy jest bardzo ważny, zwłaszcza dlatego, że zakłada się częstsze występowanie katastrof naturalnych w przyszłości, po części z powodu zmian klimatycznych;
33. uważa że, jako że MŚP mają decydujące znaczenie gospodarcze w Europie, Komisja powinna zapewnić im pomoc techniczną, aby umożliwić im dostosowanie do wiążących przepisów w dziedzinie chorób środowiskowych, a także zachęcić je do wprowadzenia innych zmian, które są pozytywne z punktu widzenia chorób środowiskowych i mają wpływ na zmianę funkcjonowania przedsiębiorstw;
34. zaleca, aby Komisja przewidziała na 2010 r. i drugi etap planu działań na rzecz środowiska i zdrowia koncentrację inicjatyw na grupach szczególnie narażonych oraz opracowanie nowych metod oceny ryzyka, uwzględniających podstawowy czynnik, jakim jest szczególna wrażliwość dziecka, kobiet w ciąży i osób starszych;
35. nalega w związku z tym na Komisję i państwa członkowskie, aby uznały korzyści płynące z zasad zapobiegania i ostrożności oraz opracowały i stosowały narzędzia umożliwiające uprzedzanie potencjalnych zagrożeń w dziedzinie środowiska naturalnego, a także zapobieganie im; zaleca Komisji dokonanie wyliczeń dotyczących drugiego etapu tego planu działań i przewidzenie odpowiedniego finansowania uwzględniającego większą liczbę konkretnych środków służących ograniczeniu skutków sanitarnych związanych ze środowiskiem i wdrożeniu środków zapobiegawczych i ostrożnościowych;
36. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm i parlamentom państw członkowskich oraz Światowej Organizacji Zdrowia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 297 z 7.12.2006, str. 331.

Zamach stanu w Mauretanii

P6_TA(2008)0411

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 września 2008 r. w sprawie zamachu stanu w Mauretanii

(2009/C 295 E/21)

Parlament Europejski,

- uwzględniając oświadczenie swojego przewodniczącego, sprawującej aktualnie urząd prezydencji Rady w imieniu Unii Europejskiej, wysokiego przedstawiciela ds. Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa, Komisji, Rady Bezpieczeństwa ONZ, Unii Afrykańskiej (UA), Wspólnoty Gospodarczej Państw Afryki Zachodniej oraz Międzynarodowej Organizacji Frankofonii w związku z zamachem stanu w Mauretanii,
- uwzględniając drugą wizytę w Mauretanii od czasu zamachu stanu specjalnego przedstawiciela sekretarza generalnego ONZ na Afrykę Zachodnią, Saïda Djinnita,

Czwartek, 4 września 2008 r.

- uwzględniając Akt ustanawiający UA, który potępia wszelkie próby siłowego przejęcia władzy,
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w dniu 6 sierpnia 2008 r. miał miejsce zamach stanu w Mauretanii, w wyniku którego mauretański prezydent Sidi Mohamed Ould Cheikh Abdallahi został obalony przez grupę zdymisjonowanych przez niego w tym dniu wysokich stopniem generałów,
- B. mając na uwadze, że wybory parlamentarne w listopadzie i grudniu 2006 r., wybory do senatu w styczniu 2007 r. oraz wybór prezydenta Sidi Mohameda Ould Cheikh Abdallahiego w marcu 2007 r. zostały uznane przez międzynarodowych obserwatorów, w tym obserwatorów UE, w szczególności przez misje obserwacyjne oddelegowane przez Parlament Europejski, za sprawiedliwe i przejrzyste, w wyniku czego Parlament Europejski stał się gwarantem legalności tych wyborów,
- C. mając na uwadze, że ponad dwie trzecie posłów mauretańskiego parlamentu podpisało deklarację poparcia dla inicjatora zamachu stanu, Mohameda Ould Abdel Aziza i innych generałów; mając na uwadze, że w czerwcu 2008 r. władza ustawodawcza przyjęła wniosek nieufności wzywający usilnie prezydenta Abdallahiego do dokonania zmian w rządzie oraz że 49 posłów złożyło swój mandat po tym, jak prezydent Abdallahi mianował 12 ministrów spośród osób, które pełniły funkcje za czasów bardzo niepopularnego poprzedniego reżimu,
- D. mając na uwadze, że tylko przedstawiciele narodu wybrani w wyborach powszechnych są uprawnieni do podejmowania decyzji w sprawie przyszłości politycznej, gospodarczej i społecznej oraz że demokracja zakłada równowagę między władzą wykonawczą a ustawodawczą w oparciu o legitymację wyborczą,
- E. mając na uwadze, że zamach stanu został dokonany w warunkach fatalnej sytuacji gospodarczej i społecznej oraz że rozwój jest najlepszą rękomią sukcesu demokracji,
- F. uznając postępy poczynione w kwestii powrotu uchodźców i przyjęcia prawa uznającego niewolnictwo w kraju za niezgodne z prawem,
- G. mając na uwadze wsparcie ze strony Unii na rzecz procesu przemian demokratycznych oraz program wsparcia w wysokości 156 000 000 EUR na lata 2008-2013 w ramach dziesiątego Europejskiego Funduszu Rozwoju obok udzielonego już wsparcia i pomocy w wysokości 335 000 000 EUR przyznanej od 1985 r.,
- H. mając na uwadze, że Bank Światowy zawiesił pomoc dla Mauretanii w wysokości 175 000 000 EUR i że zawieszenie tych przelewów odbija się negatywnie na około 17 krajowych projektach w Mauretanii oraz na udziale tego państwa w regionalnych projektach Banku Światowego, w szczególności w zakresie rozwoju rolnictwa, opieki zdrowotnej, szkolnictwa, infrastruktury i budowy dróg,
- I. mając na uwadze, że demokratyczna Mauretania stanowi ośrodek stabilności w tym szczególnie zapalnym subregionie, który wyróżnia z jednej strony obecność na obszarze Sahary na północno-wschodniej granicy z Algierią i Mali organizacji Salaficka Grupa Modlitwy i Walki, będącej odłamem Al-Kaidy w Islamskim Maghrebie, a z drugiej strony rebelia Tuaregów,
- J. mając na uwadze, że rozporządzenie konstytucyjne, w którym junta określiła swoje uprawnienia i które umożliwia jej rządzenie w oparciu o dekrety, nie ma żadnej podstawy prawnej,
1. potępia wojskowy zamach stanu dokonany przez mauretańskich generałów, drugi w ciągu trzech lat w tym państwie, który stanowi pogwałcenie legalności konstytucyjnej i rezultatów demokratycznych wyborów, zweryfikowanych na poziomie międzynarodowym; ubolewa z powodu tego kroku wstecz w stosunku do znacznego postępu w zakresie rozwoju demokracji i stanu prawa w ciągu ostatnich lat w Mauretanii; wzywa, aby obecna napięta sytuacja polityczna w Mauretanii została rozwiązana w ramach instytucjonalnych wynikających z przemian demokratycznych oraz aby porządek konstytucyjny i rządy cywilne zostały przywrócone możliwie jak najszybciej;

Czwartek, 4 września 2008 r.

2. domaga się, aby natychmiast uwolniony został prezydent Sidi Mohamed Ould Cheikh Abdallahi, a także premier Yahya Ahmed Ould el-Waghef oraz inni członkowie rządu nadal przebywający w areszcie domowym w różnych miejscach kraju;
3. domaga się pełnego poszanowania konstytucyjnego umocowania władzy prezydenta i parlamentu Mauretanii, co zakłada uregulowanie mechanizmów kohabitacji prezydenta i parlamentu oraz mechanizmów utrzymywania równowagi między władzą wykonawczą a władzą ustawodawczą według i w ramach konstytucji, której zmiany, mające na celu zapewnienie większej stabilności, mogą nastąpić jedynie zgodnie z jej własnymi przepisami, po szerokiej debacie z udziałem wszystkich sił politycznych;
4. jest zdania, że w drodze szczerzej i otwartej debaty między głównymi siłami politycznymi należy określić sposoby i środki konstytucyjne niezbędne do zakończenia kryzysu;
5. z zadowoleniem przyjmuje powrót uchodźców, przyjęcie ustawy penalizującej niewolnictwo oraz projekt ustawy o liberalizacji mediów; ubolewa, że nie doszło do demokratycznego rozwiązania problemów narosłych wskutek kryzysu humanitarnego i związanych z prześladowaniami czarnych obywateli Mauretanii, które miały miejsce w 1990 r., chociaż prezydent zobowiązał się do powołania komisji śledczej;
6. domaga się przywrócenia należnych praw uchodźcom, którzy powrócili do Mauretanii, poprzez zwrócenie im zagrabionych majątków;
7. apeluje, aby obywatele mauretańscy, już teraz szczególnie poszkodowani kryzysem gospodarczym i żywnościowym, nie stali się zakładnikami obecnego kryzysu, i wzywa Komisję Europejską do wdrożenia projektów wspierających społeczeństwo obywatelskie w ramach europejskiego instrumentu na rzecz demokracji i praw człowieka;
8. odnotowuje ogłoszenie przez juntę wojskową nowych wyborów prezydenckich, ubolewa jednak, że w przeciwieństwie do junty, która sprawowała władzę w latach 2005-2007, obecna nie zobowiązała się do neutralności; wzywa rządzące siły wojskowe o bezzwłoczne zobowiązanie się do określenia harmonogramu, zgodnie z którym przywracane będą instytucje demokratyczne, przewidującego utworzenie rządu tymczasowego w porozumieniu z wszystkimi siłami politycznymi;
9. popiera wysiłki Unii Afrykańskiej na rzecz rozwiązania kryzysu racjonalnymi środkami;
10. zwraca się do Komisji o podjęcie dialogu politycznego, zgodnie z art. 8 umowy o partnerstwie pomiędzy członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisanej w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. ⁽¹⁾ w wersji zmienionej w Luksemburgu dnia 24 czerwca 2005 r. (umowy z Kotonu), z myślą o przywróceniu konstytucyjnej legalności, oraz o poinformowanie Parlamentu o wyniku tych rozmów; jeżeli te ostatnie nie przyniosą skutku, wzywa do reaktywowania art. 96 umowy z Kotonu, co mogłoby pociągnąć za sobą zamrożenie pomocy, z wyjątkiem pomocy żywnościowej i humanitarnej;
11. apeluje do sprawującej obecnie urząd prezydencji Rady o dalsze uważne śledzenie sytuacji politycznej w tym kraju, w ścisłej współpracy z UA, oraz o zapewnienie bezpieczeństwa obywateli Unii;
12. wzywa do jak najszybszego wysłania delegacji parlamentarzystów, którzy spotkaliby się z parlamentarzystami mauretańskimi i zaproponowali pomoc w wychodzeniu z kryzysu;
13. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i rządowi państw członkowskich, a także instytucjom UA, Wspólnocie Gospodarczej Państw Afryki Zachodniej, Międzynarodowej Organizacji Frankofonii oraz Radzie Bezpieczeństwa ONZ.

⁽¹⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3.